Bylo nám o poznání méně, nějakých dvanáct, třináct let. Po celodenním výletě naše družina nalezla místo k táboření, přímo mezi zdmi zříceného hradu. Na večerním nebi se rozsvěcoval měsíc, přes který vítr hnal cáry mraků; les pod námi se v mírném větru převaloval jako vlny v tichém zálivu. Než nastala docela tma, rozbili jsme stany, náš vedoucí King zkontroloval, zda jsou celty správně napjaty a pod kotlíkem jsme rozdělali ohýnek. Sesedli jsme se kolem toho ohýnku a King začal vypravovat.

Vždycky jsme na jeho vyprávění čekali, neboť King o všem všechno věděl, o hvězdách, o lese, o zvířatech, o historii, dokázal nám odpovědět na každou otázku a na každou odpovídal rád. N oc temněla každým okamžikem, zvuky lesa nabíraly na síle a tajemné organismy šerých skulin otevíraly své oči a opouštěly své úkryty. Z lesa pojednou byla temná zeď, jež propukla rejem tajených šelestů a půlnočních zaúpění. Puklé kmeny starých stromů zdály se pojednou být rozšklebenými ústy a každý lístek borůvčí halil jedovatou noční bobuli. Mezi kameny staletých zdí se s tajemným šuměním začal pohybovat mokvavý mech a velicí neviditelní pavouci vyšli vrávoravě ze svých skrýší.

Oheň pomalu dohoříval, někteří už dávno odešli spát. Prázdný kotlík se pohupoval nad skomírajícím plaménkem a King klacíkem rozhrnoval žhavý popel. A ty zdi nad námi doširoka otevíraly své chtivé náruče, jež po staletí se zmocňovaly osamělých pocestných, aby je hladově pozřely a natrávené je vyvrhly v podobě hrůzných mátoh, jimž bylo po věčné časy strašit bojácné duše smrtelníků.

Už dlouho nepadlo jediné slovo, uprostřed zřícených zdí hleděli jsme mlčky do ohně a měsíc nad námi svým skelným okem sklížel na ten noční oceán. A King pojednou promluvil: "kdo z vás, kluci, by chtěl jít na stezku odvahy?"

Les zaskučel a měsíc překryl tmavý mrak.

"A co by to znamenalo? Co bychom měli udělat?" odpověděl nejistě kdosi z nás.

"To vám nepovím, nejdříve se přihlašte", řekl tajemně King stále hledě do ohně.

Vítr k nám zanesl jakousi tajemnou vůni bublavých bažin, a možná to v našich rozjitřených představách byl závan až z krajiny mrtvých za temnou řekou Stygou. Nikdo se nepřihlásil.

Ráno jsme se vzbudili pod zarosenými plachtami a nejprvnější paprsek slunce vyhnal všechny pavouky, zavřel všechna zející ústa, mokvavý mech vyschl a ustal rázem v tajemném pohybu a borůvky pozbyly svého jedu. Sbalili jsme tábor, posnídali a vyrazili k dalšímu cíli. A scházejíce s kopce od starého hradu, kdosi se ještě naposledy ohlédl a zeptal se Kinga:
"Co bychom to vlastně museli pro tu stezku odvahy podstoupit? Kam bychom museli jít?"

King se pousmál, podíval se na jasně modré nebe s několika bílými mráčky, posly dálných krajin, a řekl: "Nic. Toho bobříka odvahy by byl získal ten, kdo by se nebál přihlásit."

Minuli jsme starý strom a já bych byl přísahal, že se nám ta stará ústa zasmála.